

Sygn. akt: III U 478/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Ossowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 października 2015 r. w O.

sprawy z odwołania P. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania P. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 19.05.2015r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje P. M. prawo do emerytury, począwszy od dnia 01.05.2015r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19.05.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił P. M. prawa do emerytury.

P. M. wniósł odwołanie od tej decyzji, wnosząc o przyznanie mu prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że P. M. nie spełnia warunków do przyznania wcześniejszej emerytury, o których mowa w art.184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż pomimo osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego 60 lat i legitymowania się ponad 25-letnim ogólnym stażem pracy, nie posiada wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Ostatecznie pełnomocnik ZUS pozostawił rozstrzygnięcie do uznania Sądu.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 06.05.2015r. P. M. złożył w Oddziale ZUS wniosek o emeryturę w oparciu o to, że pracował w warunkach szczególnych. Po rozpoznaniu tego wniosku ZUS uznał, że P. M. osiągnął wymagany wiek emerytalny 60 lat, na dzień 01.01.1999r. legitymuje się on łącznym stażem pracy w rozmiarze 25 lat i 26 dni okresów składkowych, lecz nie przepracował 15 lat w szczególnych warunkach.

Organ rentowy nie zaliczył odwołującemu się żadnego okresu pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach.

P. M. urodził się dnia (...) zatem podstawą ubiegania się przez niego o prawo do emerytury jest **art.184** ustawy **o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń** (tekst jedn. Dz. U. z 2015r., poz.748 ze zm.) w zw. z **§4** rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. **w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze** (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z tymi przepisami prawo do emerytury przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po 31.12.1948r., jeżeli:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa,
- w dniu 01.01.1999r. udowodnił 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W przedmiotowej sprawie spór sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy odwołujący zgromadził 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a w szczególności – czy pracował w szczególnych warunkach w okresie od dnia 07.02.1974r. do dnia 19.01.1998r.

W spornym okresie odwołujący został zatrudniony w (...) w W., następnie przeniósł się do Oddziału do W.. Oddział ten przechodził liczne reorganizacje, co uwidoczniło się w nazwie tego zakładu pracy: (...), D., Zakład Zespołów (...), (...) sp. z o.o. w W.. W konsekwencji odwołujący podczas zatrudnienia w W. pracował w tym samym zakładzie pracy, przy czym nazwa pracodawcy ulegała zmianie.

P. M. złożył do ZUS świadectwo pracy z dnia 29.01.2001r., z którego wynika, że był zatrudniony u w/w pracodawców w okresie od dnia 07.02.1974r. do dnia 31.01.2001r. jako operator obróbki skrawaniem i szlifierz oraz pracownik ochrony fizycznej. Nadto w pkt 8 tegoż świadectwa widnieje zapis, że P. M. wykonywał pracę w szczególnych warunkach od dnia 01.07.1975r. do dnia 23.10.1975r., od dnia 02.11.1977r. do dnia 30.09.1991r. oraz od dnia 01.07.1997r. do dnia 19.01.1998r. (k.9 a.e.).

Nadto złożył świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 30.03.1985r., z którego dodatkowo wynika, że okresy te są pracą wyszczególnioną w wykazie A, dziale III, poz.78, pkt 6, a praca polegała na szlifowaniu części do skrzyni biegów (k.10 a.e.).

ZUS nie uznał tych okresów za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach, gdyż stwierdził, że w świadectwach nie został określony charakter wykonywanej przez niego pracy ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia.

Sąd analizował charakter pracy odwołującego w oparciu o dokumenty znajdujące się w jego aktach emerytalnych nr (...), w oparciu o zeznania świadków: L. G. (k.25) i B. O. (k.26) oraz zeznania złożone przez odwołującego w charakterze strony (k.25).

Z dokumentów znajdujących się w aktach emerytalnych oraz z zeznań świadków oraz odwołującego wynika, że P. M. został przyjęty do pracy od dnia 07.02.1974r. do (...) w W.. Pracował wówczas na szlifierce i do jego obowiązków należało szlifowanie kadłuba silnika, który był wykonany w żeliwa. Było to szlifowanie na sucho. Następnie od dnia 01.07.1975r. przeniósł się do Oddziału w W.. Tam pracował na stanowisku operatora obróbki skrawaniem. Do jego obowiązków należało szlifowanie po obróbce cieplnej, po hartowaniu. Szlifował wówczas podzespoły do skrzyni biegów wykonane z metalu. Tak było do dnia 23.10.1975r, gdyż od dnia 24.10.1975r. do 13.10.1977r. odbywał

zasadniczą służbę wojskową. Po powrocie z wojska ponownie podjął zatrudnienie od dnia 02.11.1977r. do dnia 30.09.1991r. na tym samym stanowisku. Następnie w okresie od dnia 01.10.1991r. do dnia 30.06.1997r. pracował w straży zakładowej. Na stanowisko szlifierza powrócił dnia od 01.07.1997r. i pracował na nim do dnia 19.01.1998r. Szlifował wyroby metalowe.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków i odwołującego, gdyż znajdują one pełne pokrycie w dokumentach znajdujących się w dokumentach z tego okresu. Nadto Sąd miał na uwadze, że świadek L. G. pracował razem z odwołującym na takim samym stanowisku i także otrzymał emeryturę po ukończeniu 60 lat. Natomiast świadek B. O. pracował na nadrzędnym stanowisku i z tej racji znał specyfikę pracy odwołującego. Ponadto Sądowi z racji orzekania w wielu sprawach dotyczących pracowników (...) w W. wiadomym jest, że w tym zakładzie pracy powszechną praktyką było stosowanie różnego nazewnictwa stanowiska w sytuacji, gdy w rzeczywistości pracownicy wykonywali pracę na tym samym stanowisku, przy tych samych maszynach. W szczególności dotyczyło to szlifierzy.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd uznał, że P. M. pracował w szczególnych warunkach w następujących okresach:

- od dnia 01.07.1975r. do dnia 13.10.1977r.;

- od dnia 02.11.1977r. do dnia 30.09.1991r.;

- od dnia 01.07.1997r. do dnia 19.01.1998r.

W pierwszym okresie tj. od dnia 01.07.1975r. do dnia 23.10.1975r. odwołujący pracował w W. jako szlifierz wyrobów metalowych.

Następnie w okresie od dnia 24.10.1975r. do dnia 13.10.1977r. odwołujący odbywał zasadniczą służbę wojskową, a po powrocie z wojska ponownie podjął pracę w szczególnych warunkach w ciągu 30 dni od opuszczenia wojska (k.16-17 a.r.). Zgodnie zatem z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2014r. (I UK 442/13) - czas zasadniczej służby wojskowej zalicza się do okresu uprawniającego do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Okres ten wynosi zatem 2 lata, 3 miesiące i 13 dni.

Po powrocie z wojska P. M. podjął zatrudnienie od dnia 02.11.1977r. na dotychczasowym stanowisku, tj. szlifierza wyrobów metalowych. Pracował na tym stanowisku do dnia 30.09.1991r. Jest to okres wynoszący 13 lat, 10 miesięcy i 29 dni.

Następnie przeniesiono go na stanowisko ochrony w straży przyzakładowej, ale jak wynika choćby ze świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach (k.10 a.e.) – od dnia 01.07.1997r. do dnia 19.01.1998r. ponownie został szlifierzem wyrobów metalowych. Jest to okres wynoszący 6 miesięcy i 19 dni.

Wobec powyższego odwołujący wykazał w niniejszym postępowaniu pracę w szczególnych warunkach w łącznym rozmiarze 16 lat, 9 miesięcy i 1 dzień. Jest to praca wymieniona jest w **wykazie A, dziale III, poz.78** w/w rozporządzenia. W tych okresach szlifował wyroby metalowe, jakimi były podzespoły skrzyni biegów.

Z tych względów Sąd uznał, że P. M. spełnił wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do emerytury w oparciu o art.184 powoływanej na wstępie ustawy i przyznał mu prawo do emerytury począwszy od dnia 01.05.2015r. stosownie do treści art.129 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS.

Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję na mocy **art.477¹⁴§2 kpc.**

Stosownie do treści art.118 ust.1 a w/w ustawy – Sąd, orzekając o prawie do emerytury, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie ZUS nie ponosi takiej odpowiedzialności. Ocena, czy odwołującemu należy zaliczyć do pracy w szczególnych

warunkach sporny okres wymagała przeprowadzenia szerszego postępowania dowodowego, co możliwe było dopiero przed Sądem.

Wobec powyższego w tym zakresie Sąd orzekł na mocy **art.118 ust.1 a** w/w ustawy.